

Prelatens brev (august 2008)

På samme måte som Den hellige Far, inviterer prelaten oss til å betrakte den hellige Paulus lære og trekke praktiske konsekvenser for våre liv:
”Hvem er Paulus? Hva sier han til meg?”

18.08.2008

Mine kjære, måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

Jeg sender dette brevet fra Manila, et av stedene jeg besøker på reisen

gjennom land i Asia og Oseania. På hvert sted har jeg kunnet se bevisene på mine døtres og sønners kjærlighet til Gud og deres apostoliske ringvirkninger. Uten at jeg opphøyer meg til hans nivå, forstår jeg den hellige Paulus og gjør hans ord til mine: *Vi takker stadig Gud for dere alle, og minnes dere atter og atter i våre bønner: For vår Gud og Fars åsyn kommer vi i hug hvor virksomme dere har vært i troen, hvor utrettelige i deres kjærlighet, hvor utholdende i håpet, alt i vår Herre Jesus Kristus.***[1]** Foren dere med min takksigelse og gjenta mange ganger *gratias tibi, Deus, gratias tibi!* som falt så naturlig for vår Fader å si, når han så på *denne lille del* av Kirken som er prelaturet Opus Dei.

Når vi er i dette året som er spesielt viet til hedningenes apostel, minnes vi at ved begynnelsen av det foreslo paven: "La oss ikke bare spørre oss selv: Hvem var Paulus? La oss

fremfor alt spørre oss: Hvem er Paulus? Hva sier han til meg?”[2] Ved å bruke den velkjente teksten fra Galaterbrevet, *om jeg fremdeles lever på jorden, lever jeg i tro på Guds sønn, han som har vist sin kjærlighet til meg og ofret seg selv for min skyld*[3] la den Hellige Far til: ”Alle Paulus handlinger starter fra dette sentrum. Hans tro er erfaringen av å være elsket av Jesus Kristus på en meget personlig måte. Det er å være klar over det faktum at Kristus ikke møtte døden på grunn av noe anonymt, men snarere av kjærlighet til ham – Paulus – og at, som den Oppstandne, elsker han ham fremdeles.”[4] Ja, med denne samme kjærligheten har han søkt oss.

Etter møtet på veien til Damaskus, et møte som snudde opp ned på Paulus liv, ble Kristus det sentrale punkt i Paulus liv og arbeid, og i en slik grad at apostelen kunne bekrefte i full sannhet, *mihi vivere Christus est*,[5]

for meg er livet Kristus. Han forklarer dette billedlig til de kristne i Filippi: *Men alt slikt, som en gang sto for meg som vinning, det har jeg nå for Kristi skyld lært å regne for tap. Ja, ikke bare det, men alt annet anser jeg nå for tap, i forhold til den overveldende vinning det er å kjenne Kristus Jesus, min Herre. For hans skyld har jeg funnet meg i å tape alt, å anse det for skrap, for å kunne vinne Kristus og bli å finne i ham, uten å bry meg om den rettferdighet som jeg selv kunne erverve meg gjennom Loven, men i stedet eie den rettferdighet som vinnes ved troen på Kristus – den rettferdighet som er en gave fra Gud og bygger på troen.*[6]

Denne læren er gyldig for alle kristne og til alle tider. ”Det er viktig å være klar over hvilken dyp virkning Jesus Kristus kan ha på et menneskes liv, derfor også på våre egne liv,”[7] understreket paven. La oss nære dette ene ønske i våre hjerter: å leve i

Kristus, av Kristus, og for Kristus, å snakke med ham i bønner og i eukaristien for å kunne identifisere oss med ham mer og mer: å bringe ham til de mennesker vi møter langs vår vei. La oss reflektere over at alt det som kan atskille oss fra Gud bør vi betrakte som skrap – slik Paulus gjorde – og med vår Herres nåde kaste det langt bort fra oss.

For å nå denne identifiseringen med Jesus som er den kristnes forhåpning og mål, må vi først av alt tro fullt og fast på ham, slutte oss fullstendig til de planer han har for hver enkelt av oss. Den hellige Paulus hjelper oss til å forstå at troen ikke bare burde informere vårt intellekt, men også vår vilje og vårt hjerte, hele vårt vesen. Han lærte oss at rettferdiggjørelsen – den Guds gave som gjør oss i stand til å bli fri fra våre synder og bli innlemmet i det levende fellesskap med den hellige Treenighet – går forut for alt

menneskelig arbeid eller fortjeneste. Det kommer fra et rent og nådefylt valg utfra guddommelig kjærlighet. I brevet til romerne skriver den hellige Paulus for eksempel: *For vi mener at mennesket rettferdiggjøres ved troen, ute hensyn til Lovens overholdelse.*[8] Og til galaterne: *Men vi vet også at mennesket blir rettferdiggjort, ikke ved å overholde Loven, men gjennom troen på Jesus Kristus; derfor har vi også satt vår tro til Kristus Jesu, for dermed å bli rettferdiggjort, ikke ut fra noen overholdelse av Loven, men ved troen på Kristus. For alene ved å overholde Loven vil intet menneske bli rettferdiggjort.*[9]

Å bli rettferdiggjort betyr å vite at vi har blitt omfavnet av Guds barmhjertige rettferdighet. Det betyr å tre inn i fellesskap med ham og dermed delta i hans hellighet på en virkelig og sann måte. Denne rettferdiggjørelsen gjør oss virkelig

til hans sønner, i Jesus Kristus, ved Den hellige ånds nåde. Paven kommenterer denne hendelsen og forklarer at ”den hellige Paulus uttrykte det grunnleggende innhold i sin omvendelse, den nye retningen hans liv tok, som resultat av hans møte med den oppstandne Kristus. Før omvendelsen hadde Paulus ikke vært en mann som sto fjernt fra Gud og Loven ... i lys av hans møte med Kristus, forsto han imidlertid at han tidligere hadde søkt å bygge opp seg selv og sin egen rettferdighet, og at med all sin rettferdighet hadde han levd for seg selv. Han innså at en ny tilnærming til livet var absolutt påkrevende. Og vi finner denne nye tilnærmingen uttrykt i ordene: *om jeg fremdeles lever på jorden, lever jeg i tro på Guds sønn, han som har vist sin kjærlighet til meg og ofret seg selv for min skyld* (Gal 2,20).”[10]

Vi må følge troens vei for å kunne leve i Kristus. **Det er den hellige**

**Paulus som forteller deg,
apostoliske sjel: 'Justus ex fide
vivit.' Den rettferdige mann lever
av troen. – Hvordan har det seg at
du lar din ild dø ut?[11]**

Nettopp fordi vi mottar denne dyden
som en nådens gave, må vi be Gud
om den med ydmykhet. Dette første
skrittet, som stadig blir fornyet, blir
mer og mer nødvendig for å gå
videre på det kristne kallets vei. Ber
vi vår Herre om det hver dag?

*Adauge nobis fidem!***[12]** ba apostlene
av mesteren, da de innså sine
begrensninger og mangler. Og vi
burde gjøre det samme. Hvor bra det
er å etterstrebe dette ofte! I tillegg,
siden vi sier det i vi-form, åpner vi
oss mot andre, vi erkjenner at vi er
barn av den samme himmelske Far,
brødre og søstre i Kristus. Vår bønn
blir lettere hørt, fordi vi kjemper for
ikke å lukke oss selv inne i sirkelen
av vårt eget ”jeg”, som er den store
hindringen for å identifisere oss med

Jesus Kristus, men vi kjemper for å kunne kretse rundt Gud og tenke på andre for Gud.

Den hellige Josemaría var fullt og helt overbevist på dette punktet. Ved å kjempe for å oppføre oss slik, sa han, åpner vi veien til å bli **kontemplative midt i verden.**

Denne overbevisningen, la han til, **vil føre oss til alltid å bry oss om andre for Guds kjærlighets skyld, og til ikke å tenke på oss selv. Og derfor, ved dagens slutt, en dag vi lever midt i våre vanlige aktiviteter hjemme, i vårt yrke eller på jobben, vil vi kunne si i vår samvittighetsransakelse: "Herre, jeg vet ikke hva jeg skal fortelle om meg selv, jeg har bare tenkt på andre, for din skyld! Ved å bruke Paulus ord, kunne vi oversette dette slik: *vivo autem, iam non ego; vivit vero in me Christo!* (Det er ikke lenger jeg som lever, men Kristus som lever i meg; Gal 2,20).**

Er ikke dette å være kontemplative?[13]

I sine brev skriver apostelen gjentatte ganger at den kristne er *i Kristus*, eller sagt på en annen måte, at *Kristus er i deg*. ”Denne gjensidige gjennomstrømming av Kristus og den kristne, som er karakteristisk for Paulus lære, fullbyrder hans utlegning om troen,” forklarer Benedikt XVI. ”Selv om altså troen forener oss nært med Kristus, understreker den forskjellen mellom oss og ham, men ifølge Paulus har det kristne liv også et element som vi kan beskrive som ’mystisk’, fordi det rommer en identifikasjon av oss selv med Kristus og Kristus med oss.”[14] Derfor kan apostelen formane oss: *La Kristi Jesu sinnelag prege deres ferd*. [15] Forstår dere nå hva vår Fader insisterte på, når han gjentok: ***Vultum tuum, Domine, requiram?*** [16]

Mine døtre og sønner, all denne vidunderlige lære er ikke noe luftslott; det er ikke bare en teori, men snarere en brennende virkelighet, som vi må kjempe for å gjennomføre i praksis. Med Guds nåde er dette innenfor alle menneskers rekkevidde, slik det skjedde med hedningenes apostel.

Den hellige Far ber oss om å trekke to konklusjoner av dette. "Troen må også bestandig uttrykke ydmykhet overfor Gud, ja tilbedelse og lovprisning ... Det er nødvendig at vi ikke ærer noe eller noen andre enn ham. Ingen avgud burde tilsmusse vårt åndelige univers, ellers vil vi ikke kunne nyte den frihet vi har oppnådd, men i stedet falle ned i en ydmykende form for slaveri.

Videre må vår radikale tilhørighet til Kristus og det faktum at 'vi er i ham' gi oss en holdning av fullstendig tillit og grenseløs glede."[17]

Hvor mye forandrer ikke livet seg når disse lysene stadig brenner i vår sjel! La oss anstrenge oss for å la dette glade budskap gjenlyde i ørene til mange menn og kvinner. Vi kan være sikre på at Paulusåret vil bringe med seg en spesiell nåde til å spre disse sannhetene.

I Jomfru Maria nådde denne holdning av tro og identifisering med Kristus det høyeste nivå som en skapning kan oppnå. Denne måneden, når vi feirer hennes strålende opptakelse med kropp og sjel til himmelen, blir vi grepet igjen når vi kontemplerer de undre som den guddommelige nåde kan utføre når mennesker svarer på den. I Jomfru Maria, utvalgt fra evigheten av til å bli mor til det inkarnerte Ord, ble fyllden av guddommelig velvilje manifestert. Vi, hennes barn, Jesu brødre og søstre, ønsker å være som vår Mor. Derfor, når vi fornyer konsekkreringen av Verket til hennes

milde og uplettede hjerte, la oss da be om at de bønner vi retter til henne blir en virkelighet i hver og en av oss.

August bringer også andre minnedager. Den 23. er årsdagen for at Johannes Paul II kunngjorde avgjørelsen om å opprette Opus Dei som personalprelatur. Den 7. august 1931 forsto den hellige Josemaría med ny innsikt, at Verkets medlemmer, både menn og kvinner, er kalt til å sette Kristi kors i sentrum for alle menneskelige aktiviteter.

Nettopp på denne dagen, som også er årsdagen for min prestevielse, vil jeg ha gleden av å avslutte møtene for forundersøkelsen som Prelaturets tribunal har ført i forbindelse med helligkåringen av vår kjære don Álvaro. Jeg har allerede bedt dere ved forskjellige anledninger om å be for de påfølgende stadier. Den offisielle anerkjennelsen av vår Faders første etterfølgers hellighet vil

føre til mye godt for Kirken og for
sjelene.

Jeg vender nå tilbake til ordene jeg
begynte dette brevet med. Jeg reiser
gjennom de forskjellige steder i
Orientens sammen med hver og en av
dere. Denne tanken fyller meg med
styrke og oppmuntrer meg til å
gjenta det vår Fader hadde skrevet
over døren til tabernaklet i
pinsekapellet i Villa Vecchia:
*consummati in unum!***[18]** Vi må
støtte hverandre, slik at vår
personlige kamp for hellighet vil
være vedvarende, sterk og glededefull.
Vi må begynne om og om igjen hver
dag å lære å elske Gud i alt.

Med all min kjærlighet velsigner jeg
dere,

Deres Fader

+ Javier

Manila, 1. august 2008

[1] 1 Tess 1,2-3.

[2] Benedikt XVI, Preken ved begynnelsen av Paulusåret, 28. juni 2008.

[3] Gal 2,20.

[4] Benedikt XVI, Preken ved begynnelsen av Paulusåret, 28. juni 2008.

[5] Fil 1,21.

[6] Fil 3,7-9.

[7] Benedikt XVI, Tale ved generalaudiensen, 8. november 2006.

[8] Rom 3,28.

[9] Gal 2,16.

[10] Benedikt XVI, Tale ved generalaudiensen, 8. november 2006.

[11] Den hellige Josemaría, Veien, nr. 578.

[12] Lk 17,5.

[13] Den hellige Josemaría,
Instruksjon, Mai 1935/14. september
1950, note 72.

[14] Benedikt XVI, Tale ved
generalaudiensen, 8. november 2006.

[15] Fil 2,5.

[16] Jf Sal 26,8 (Vulgata).

[17] Benedikt XVI, Tale ved
generalaudiensen, 8. november 2006.

[18] Jo 17,23.

.....